

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Tomáše Foltase a Lenky Krupičkové v právní věci žalobce: **T. M. L.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 14. 9. 2021, č. j. 15 A 51/2019-54,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 2. 2019, č. j. MV-13335-4/SO-2019, žalovaná zamítla odvolání žalobce a potvrdila rozhodnutí ze dne 14. 12. 2018, č. j. OAM-2840-21/ZR-2013, jímž Ministerstvo vnitra (dále jen „ministerstvo“) zrušilo žalobci podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), platnost povolení k trvalému pobytu a stanovilo žalobci lhůtu 30 dnů od právní moci rozhodnutí k vycestování z území České republiky. Důvodem zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu byla skutečnost, že stěžovatel pobýval mimo území České republiky nepřetržitě po dobu delší než šest let, konkrétně od roku 2006 do 12. 9. 2018.

II.

[2] Žalobce podal proti rozhodnutí žalované žalobu ke Krajskému soudu v Ústí nad Labem, který ji zamítl rozsudkem ze dne 14. 9. 2021, č. j. 15 A 51/2019-54.

[3] Krajský soud uvedl, že žalobou napadené rozhodnutí netrpí nepřezkoumatelností, neboť je z něj zřejmé, z jakých zjištění žalovaná vycházela, jak o nich uvážila a proč neakceptovala jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru krajského soudu byl nepřetržitý pobyt žalobce mimo území České republiky po dobu delší než šest let dostatečně prokázán absencí přechodových razítek v jeho cestovních dokladech a rovněž výpovědí obou jeho rodičů. Tyto podklady jsou ve vzájemném souladu a jednoznačně prokazují naplnění podmínek § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Za situace, kdy žalobce nepřednesl žádná konkrétní skutková tvrzení, kterými by zjištění správních orgánů jakkoliv zpochybnil, nevznikla správním orgánům povinnost provádět v tomto směru další dokazování. Žalobcův požadavek na přesné časové vymezení počátku a konce jeho nepřítomnosti na území České republiky shledal krajský soud účelovým. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobcově námitce, že mu správní orgány přičetly k tíži, že nepředložil vysvědčení z české školy. K žalobcově námitce vyvozující nezákonnost postupu správních orgánů z toho, že k přidělení spisové značky jeho spisu došlo již v roce 2013, ačkoli správní řízení bylo zahájeno až v roce 2018, krajský soud konstatoval, že žalobce nebyl uvedenou prodlevou mezi založením spisu a zahájením správního řízení nikterak zkrácen na svých právech. Krajský soud dále uvedl, že správní orgány postupovaly při doručování písemností žalobci plně v souladu se zákonem a nijak neporušily jeho práva. K namítané nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce krajský soud uvedl, že se správní orgány touto otázkou řádně zabývaly a vzaly v potaz žalobcova tvrzení a příslušná zákonem stanovená kritéria vyjmenovaná v § 174a zákona o pobytu cizinců. Pokud jde o vlastní hodnocení žalobcem tvrzených důvodů nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, krajský soud se plně ztotožnil se závěry ministerstva. V této souvislosti poukázal zejména na velmi nízký věk žalobce v době, kdy odjel do Vietnamu (2 – 3 roky), a délku jeho pobytu mimo území České republiky (12 let). Podle krajského soudu je tak zcela vyloučeno, aby si žalobce vytvořil silné vazby na Českou republiku. Krajský soud přitom nezpochybnil, že napadené rozhodnutí vyvolá určitý zásah do žalobcova soukromého a rodinného života, nicméně tento zásah lze vnímat jako přiměřený. Jeho nepřiměřenost totiž nemůže být založena ani tím, že správní orgány žalobci neumožní realizovat jeho přání pobývat v České republice se svými rodiči. Podle názoru krajského soudu nemůže být vazba žalobce k jeho otci nijak intenzivní, neboť se spolu osobně neviděli nejméně od roku 2006 do září 2018. Případný napadeným rozhodnutím vyvolaný zásah v podobě žalobcova odloučení od jeho otce tak podle názoru krajského soudu nepředstavuje pro žalobce nic nového, neboť žalobce byl po řadu let zvyklý žít bez přímého osobního kontaktu se svým otcem. Žalobce žil přibližně dvanáct let se svou matkou a bratrem ve Vietnamu, chodil tam do školy a seznamoval se s tamní kulturou, tudíž podle názoru krajského soudu jsou jeho vazby k Vietnamu nesrovnatelně intenzivnější než vazby k České republice.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. a), b) a d) s. ř. s.

[5] Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že správní orgány nezjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Při posuzování délky jeho pobytu mimo území EU totiž vycházely pouze z informací ze dvou cestovních dokladů stěžovatele. Správní orgány byly povinny provést výslech stěžovatele a jeho otce. Místo toho však, stejně jako krajský soud, vycházely z protokolu o výslechu otce, který byl proveden v odlišném správním řízení, a ze záznamu o pohovoru s matkou stěžovatele, který jakožto úřední záznam o podání vysvětlení ve smyslu § 137 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), není důkazním prostředkem.

[6] Stěžovatel dále namítal, že ministerstvo vydalo rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu, aniž pro to byly naplněny zákonné podmínky podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Ke dni vydání rozhodnutí stěžovatel pobytové oprávnění užíval a nedržel je pouze formálně. Stěžovatel na území České republiky dlouhodobě žije, studuje a má zde vybudované sociální a rodinné zázemí. Zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle něj odporuje účelu zákona a jde o projev přepjatého formalismu.

[7] Stěžovatel závěrem namítal, že je nezbytné posuzovat přiměřenost rozhodnutí v každém případě, ve kterém může mít dopad na soukromý a rodinný život. Přiměřenost musí být hodnocena vzhledem k zájmům nezletilého dítěte. To vyplývá z přímo aplikovatelné Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy o právech dítěte. Krajský soud se s otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele nevypořádal dostatečně, test proporcionality provedl jen formálně a v úvahu vzal pouze skutečnosti svědčící v neprospěch stěžovatele. Stěžovatel se narodil na území České republiky. Žije zde jeho otec, který zajišťuje stěžovatelovy základní životní potřeby, a také jeho bratr. Stěžovatel zde navštěvoval mateřskou i základní školu a v současné době zde studuje na střední škole. Z tohoto důvodu je potřeba na něj pohlížet jako na nezaopatřené dítě. Stěžovatel se plně integroval do české společnosti a naučil se český jazyk. Českou republiku považuje za svůj domov. Nucené vycestování stěžovatele by ve svých důsledcích mohlo znamenat definitivní zpřetrhání vazeb stěžovatele k této zemi.

[8] Na základě výše uvedeného proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek krajského soudu i žalobou napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

IV.

[9] Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci, která by zpochybňovala správnost a zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Podle žalované byla v řízení dostatečně prokázána dlouhodobá nepřítomnost stěžovatele na území, která byla klíčovým hlediskem pro zrušení trvalého pobytu. Skutkový stav byl tedy zjištěn dostatečně. V podrobnostech pak odkázala na spisový materiál, na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a na napadený rozsudek krajského soudu. Navrhla proto, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud předesílá, že skutkově i právně téměř shodnou věcí se zabýval již v rozsudku ze dne 16. 3. 2022, č. j. 10 Azs 500/2021-57, jímž zamítl obsahově obdobnou kasační stížnost bratra stěžovatele podanou proti rozsudku krajského soudu ze dne 26. 10. 2021, č. j. 15 A 50/2019 - 50. V uvedené věci bylo předmětem soudního přezkumu rovněž rozhodnutí o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. S argumentací uvedenou v citovaném rozsudku se Nejvyšší správní soud ztotožňuje, a proto ji přebírá i v tomto rozsudku.

[13] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Dospěl přitom k závěru, že napadený rozsudek netrpí vadami, které podle setrvalé judikatury zakládají důvod nepřezkoumatelnosti, ať již pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami, jednotlivě je posoudil a v dostatečném rozsahu, přehledně, logicky a srozumitelně zdůvodnil své závěry. Z formulace kasačních námitek je ostatně zřejmé, že skutečným obsahem kasační stížnosti je nesouhlas se způsobem vypořádání žalobních námitek. Skutečnost, že stěžovatel se závěry krajského soudu nesouhlasí, však nepředstavuje důvod pro zrušení napadeného rozsudku pro jeho údajnou nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, či ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163).

[14] Podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců platí, že „*Ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže cizinec pobýval mimo území nepřetržitě po dobu delší než 6 let*.“

[15] Stěžejní kasační námitka se týká nedostatečného posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalované do stěžovatelova soukromého a rodinného života. Stěžovatel zdůraznil, že ke dni vydání rozhodnutí byl nezletilým dítětem, existenčně závislým na svém otci. Krajský soud měl proto přiměřenost rozhodnutí hodnotit pohledem zájmu nezletilého dítěte. V odůvodnění napadeného rozsudku ale úvahy o nejlepším zájmu nezletilého stěžovatele chybí.

[16] Stěžovateli lze přisvědčit, že správní orgány jsou povinny v řízení zohlednit nejlepší zájem nezletilého dítěte ve smyslu čl. 3 Úmluvy o právech dítěte, případně zohlednit skutečnost, že se již zletilý účastník řízení stále nachází ve věku blízkém věku mladistvých (ve vztahu k mezinárodní ochraně a posuzování přiměřenosti alternativy vnitřního přesídlení srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2020, č. j. 5 Azs 73/2019-61, č. 4121/2021 Sb. NSS). Podle čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte i judikatury ESLP musí být zájem dítěte předním hlediskem při jakékoli činnosti týkající se dětí, ať už uskutečňované veřejnými nebo soukromými zařízeními sociální péče, soudy,

správními nebo zákonodárnými orgány. Z judikatury ESLP dále vyplývá, že je nutno se pečlivě zabývat situací nezletilých dětí, v úvahu je nutno brát především věk dítěte, míru závislosti na péči rodičů nebo míru jeho integrace do společnosti. Rozpor s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nastane za situace, kdy odůvodnění vnitrostátních rozhodnutí jsou nedostatečná a neobsahují posouzení protichůdných zájmů. V takovém případě podle ESLP není přesvědčivě prokázáno, že zásah byl přiměřený sledovanému účelu a byl odůvodněn naléhavou společenskou potřebou (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 383/2019-40). Může-li mít rozhodnutí správního orgánu dopady na dítě, a to jak přímo (je-li jeho pobytový status navázán na pobyt cizince), tak nepřímo (s ohledem na intenzitu vazeb dítěte na cizince, jehož povinnost vycestovat by fakticky vynutila změnu pobytu dítěte), musí být z rozhodnutí správního orgánu patrné, že se jeho souladem s nejlepším zájmem dítěte správní orgán zabýval (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2020, č. j. 4 Azs 171/2019-25).

[17] Podle Nejvyššího správního soudu krajský soud výše uvedeným požadavkům dostál. Krajský soud se namítanou nepřiměřeností řádně zabýval v bodech 30 až 34 svého rozsudku. Výslovně sice neuvedl, že by přiměřenost posuzoval s ohledem na požadavky plynoucí z Úmluvy o právech dítěte, jasně však vyložil, z jakých důvodů nepovažuje námitku nepřiměřených dopadů za důvodnou. S úvahami krajského soudu se zdejší soud ztotožňuje. Je nepravděpodobné, že by si stěžovatel během dvanáctiletého pobytu ve Vietnamu (v období od svých dvou nebo tří let do necelých patnácti let věku) vytvořil natolik silné vazby vůči České republice. Stěžovatel si po návratu do České republiky v září 2018 pochopitelně mohl začít tyto vazby budovat, zároveň je ale blíže nepopsal a neumožnil tak soudu, aby je detailně vyhodnotil. Stěžovatel byl po řadu let zvyklý žít bez osobního kontaktu se svým otcem. Po zmíněných dvanáct let žil se svou matkou a bratrem ve Vietnamu, chodil tam do školy a přivykal tamní kultuře. Stěžovatel překročil zákonem danou dobu šesti let, jejíž uplynutí zákon spojuje se zrušením platnosti povolení, o dalších šest let. V době rozhodování žalované na území České republiky pobýval – ve srovnání s pobytem ve Vietnamu – po nesrovnatelně kratší období. Nejpozději od doručení rozhodnutí ministerstva na konci roku 2018 stěžovateli navíc muselo být zřejmé, že jeho další pobytový status je nejistý. Nejvyšší správní soud se za této situace přiklonil k posouzení krajského soudu, který vyhodnotil přiměřenost dopadů rozhodnutí řádně, a to i s ohledem na dřívější nezletilost stěžovatele (resp. později věk blízký věku mladistvých). Chybějící výslovný odkaz na mezinárodní úpravu toto posouzení nečiní nezákonným.

[18] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v námitce, že správní spis neobsahuje dostatek podkladů, na základě kterých by bylo možné bez důvodných pochybností učinit závěr o naplnění důvodu pro zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Ministerstvo na základě obsahu dvou cestovních dokladů stěžovatele, protokolu o výslechu otce ze dne 23. 7. 2013 a záznamu o pohovoru s matkou stěžovatele ze dne 16. 7. 2018 zjistilo, že stěžovatel v období mezi rokem 2005 a 2006 opustil území České republiky. Zpět na území přicestoval dne 12. 9. 2018. Jak uvedl krajský soud v napadeném rozsudku, při tak dlouho trvající nepřítomnosti stěžovatele na území České republiky je takto určený časový rozsah nepřítomnosti dostatečně přesný. Stěžovatel navíc nepředložil žádný důkaz, že by se na území České republiky v mezidobí

vyskytoval, a jeho námitky tak zůstaly v rovině pouhé tvrzené nedostatečnosti shromážděných důkazů. Nejvyšší správní soud proto souhlasí s krajským soudem, že stěžovatel ke skutečnostem zjištěným správními orgány nenabídl konkurující skutková tvrzení. Vyšetřovací povinnost správních orgánů nelze vykládat natolik široce, aby orgány za stěžovatele vyhledávaly a prokazovaly skutečnosti, jejichž uplatnění je v jeho prospěch, ale v řízení je přesto neuplatnil (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2018, č. j. 10 Azs 301/2016 - 44).

[19] Z tohoto důvodu nelze přisvědčit ani námitkám, které se týkají cestovního dokladu. Nejvyšší správní soud se otázkou záznamů v cestovním dokladu zabýval např. v rozsudku ze dne 26. 11. 2015, č. j. 9 Azs 218/2015 - 51, v němž konstatoval: *„Schengenský hraniční kodex zavádí v čl. 11 domněnku správnosti záznamů v cestovním dokladu, kterou je možné dle odst. 2 téhož článku vyvrátit, pokud státní příslušník třetí země jakýmkoli způsobem předloží věrohodné důkazy, například v podobě jízdenky či letenky nebo svědectví o své přítomnosti.“* Stěžovatel však žádné věrohodné důkazy na podporu svých tvrzení nepředložil. Krajský soud rovněž vysvětlil, že správní orgány neučinily závěr o délce stěžovatelova pobytu mimo území České republiky pouze na základě absence přechodových razítek v cestovních dokladech stěžovatele, které na sebe platností nenavazují, ale také na základě výpovědí jeho rodičů. Chybějící přechodová razítka tak nebyla jediným podkladem pro vydání rozhodnutí. Skutkový stav byl spolehlivě zjištěn z výše zmíněných podkladů tvořících ucelený řetězec důkazů, který neposkytoval prostor pro důvodné pochybnosti.

[20] Výslech stěžovatele a jeho otce s cílem prokázat délku nepřetržitého pobytu stěžovatele mimo území České republiky nemohl přinést žádné nové informace, nebyl proto potřebný pro zjištění skutkového stavu. Stěžovateli tudíž nelze přisvědčit ani v tom, že bylo povinností správních orgánů provést tento výslech.

[21] K otázce použití protokolu o výslechu otce ze dne 23. 7. 2013, který byl pořízen v řízení o žádosti matky stěžovatele o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, lze odkázat na rozsudek ze dne 4. 12. 2014, č. j. 1 Azs 195/2014-36, ve kterém Nejvyšší správní soud k právně obdobné otázce konstatoval: *„Podle § 51 odst. 1 správního řádu lze k provedení důkazů užít všech důkazních prostředků, které jsou vhodné ke zjištění stavu věci a které nejsou získány nebo provedeny v rozporu s právními předpisy. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře zdůrazňuje, že použití důkazů z jiného řízení je přípustné, pokud jsou důkazy získány v souladu se zákonem, dostanou se do dispozice správního orgánu v souladu se zákonem, účastníku řízení jsou tyto důkazy zpřístupněny a má možnost se k nim vyjádřit a reagovat na ně (přiměřeně srov. rozsudek ze dne 22. 7. 2009, č. j. 1 Afs 19/2009-57). (...) Protokoly o výpovědích stěžovatelky i jejího manžela byly pořízeny v souladu se zákonem v jiném správním řízení vedeném podle zákona o pobytu cizinců; byly tak zachovány tytéž zásady provádění důkazů vyplývající ze zákona o pobytu cizinců a ze správního řádu (zejm. § 169 odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Stěžovatelka rovněž měla možnost se k důkazům shromážděným ve správním řízení vyjádřit.“* Rovněž v projednávané věci byl protokol o výslechu otce stěžovatele pořízen v souladu s příslušnými ustanoveními zákona o pobytu cizinců v řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu matky stěžovatele, tedy v jiném správním řízení podle zákona o pobytu cizinců. Uvedené samo o sobě nevylučuje použití nadepsaného protokolu o výslechu otce stěžovatele v řízení o zrušení trvalého pobytu

stěžovatele a nezpůsobuje nezákonnost tohoto důkazu. Protokol se dostal do dispozice stěžovatele v rámci seznámení s podklady rozhodnutí dne 15. 11. 2018. Stěžovatel se s protokolem tedy mohl seznámit, což také učinil. Lze tak uzavřít, že podmínky přípustnosti důkazu protokolem o výslechu otce stěžovatele sepsaným v řízení o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu matky stěžovatele ve smyslu citovaného judikátu byly splněny. Daná námitka není důvodná.

[22] K záznamu o pohovoru s matkou stěžovatele, který se uskutečnil dne 16. 7. 2018, Nejvyšší správní soud podotýká, že tento byl proveden pro účely tohoto správního řízení, pro účely řízení o zrušení trvalého pobytu bratra stěžovatele a pro řízení o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu matky stěžovatele, a to podle § 169k odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení jsou skutečnosti zjištěné při pohovoru a obsažené v záznamu o pohovoru podkladem pro vydání rozhodnutí. Záznam o pohovoru s matkou stěžovatele ze dne 16. 7. 2018 byl tedy ve správním řízení použitelný jako důkaz a správní orgány z obsahu záznamu o pohovoru s matkou stěžovatele mohly vycházet. Soud zdůrazňuje, že stěžovatel byl seznámen s obsahem daného záznamu v rámci seznámení s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž stěžovatel ve správním řízení vůbec nezpochybnil správnost skutečností obsažených v tomto záznamu o pohovoru. Ze shora popsaného je tak zřejmé, že se stěžovatel mýlí, pokud záznam o pohovoru provedený s jeho matkou považuje za úřední záznam o podání vysvětlení ve smyslu § 137 správního řádu, který nelze použít jako důkazní prostředek.

[23] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele nezbavuje možnosti pobývat na území na základě jiného pobytového oprávnění, případně znovu požádat o povolení k trvalému pobytu podle § 66 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Zrušení trvalého pobytu nepředstavuje ani zákaz pobytu na území České republiky.

[24] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[25] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované, jíž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože jí v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. dubna 2023

David Hipšr
předseda senátu